Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 190. Недѣля 25 серпня (6 вересня) 1891. Рôкъ I.

Голосы прасы о зъѣздѣ монархôвъ.

Въ Шварценавъ зъѣхались монархи головно на маневры, а все таки цѣла Европа мѣркує то дуже добре, що зъѣздъ сей не має лишь самѝ маневры на оцѣ, але що тамъ розходить ся ще и о щось иншого. Вже сама присутнôсть найперших дорадникôвъ обохъ Цѣсарѣвъ, ґр. Кальнокого и ґен. Капрівіого, каже догадуватись, що на зъѣздѣ тôмъ вôдбуде ся и якась важна нарада політична, розумѣєсь безъ великого шуму и розголосу, и длятого вôдпадуть навѣть тоасты політичнѝ, котрѝ могли бы дати добру нагоду до всѣлякихъ толкôвъ. Що на зъѣздѣ въ Шварценавъ вôдбудуть ся и нарады політичнѝ єсть доказомъ хочь бы то, що онигды, коли всѣ три Монархи выбрались були на поле маневрôвъ, ґр. Кальнокій и ґен. Капріві остались дома, та радили ажь до вечера и явились доперва на двôрскôмъ обѣдѣ; доказомъ того суть и голосы прасы о сѣмъ зъѣздѣ, котра загально видить въ нѣмъ скрѣплєнє середно-европейского союза мирового и безустаннє старанє монархôвъ о то, щобы союзнѝ войска удержати здôбными и каждои хвилѣ готовыми до вôйны, хочь въ самôмъ зъѣздѣ не видять нѣякои маніфестаціи політичнои. Ось якъ пише на пр. Fremdenblatt о сѣмъ зъѣздѣ:

„Присутнôсть нѣмецкого цѣсаря на сихъ маневрахъ не єсть нѣякою політичною подѣєю, бо сердечнôсть и тревалôсть австро-нѣмецкихъ вôдносинъ не потребує нѣякого нового доказу. Присутнôсть нѣмецкого цѣсаря єсть лишь новымъ але природнымъ обявомъ союзныхъ вôдносинъ, котрый скрѣпить въ Европѣ переконанє, що мировый союзъ державъ середнои Европы єсть ненарушимый, импонуючій, щирый и забезпеченый величезными войсками готовыми до бою.“

Вѣденьскій „Extrablatt“ каже знову: „Мы и всѣ приятелѣ мира въ Европѣ видимо, що на зъѣздѣ Монархôвъ вôднавляє ся запорука, котра забезпечувала доси миръ въ Европѣ и мы уповаємо въ мудрôсть союзныхъ Монархôвъ та ихъ найперших дорадникôвъ, котрѝ въ зъѣздѣ берутъ участь, що имъ удасть ся охоронити Европу вôдъ страшнои вôйны всѣхъ противъ всѣхъ“.

„Nordd. Allg. Ztg.“ каже: Оба Монархи, сповняючи обовязки володѣтелѣвъ, будуть на обосторонныхъ (т.є. австрійскихъ и нѣмецкихъ) маневрахъ, не маючихъ нѣякои внѣшнои величавости, щобы переконати ся особисто, чи войска стоять на пожаданôй стопѣ. Монархи стверджають тымъ самымъ на ново, якъ велику кладуть вагу на скрѣплєнє свого союза, котрого найпершою цѣлєю для нихъ єсть удержати и забезпечити миръ въ Европѣ. Зъѣздъ Монархôвъ витають оба народы въ тôмъ пересвѣдченю, що миръ европейскій набере зъ того зъѣзду новыхъ силъ.

Въ подôбнôмъ дусѣ вôдзываєсь такожь и Nat. Ztg. и каже: Теренъ щорôчныхъ маневрôвъ дає добру нагоду до такои стрѣчи зъ володѣтелемъ третого участника союза, зъ королемъ Гумбертомъ не такъ легка стрѣча, але нема сумнѣву, що вôнъ єсть духомъ на зъѣздѣ въ хвили, коли его союзники подають собѣ руки. Минувшого року постановлено въ Ропштоку шукати зближеня и на поли економічнôмъ, подôбно якъ то стало ся межи Нѣмеччиною и Австро-Угорщиною а богато безъ сумнѣву прийде и въ Монаховѣ зъ Италією. На замку въ Шварценавъ ледви чи стане ся теперь щось подôбного; але и тамъ знайде тридержавный союзъ, котрого сила єсть забороломъ мира въ Европѣ, на ново своє потвердженє.

Россійска праса вôдзываєсь лишь слабо о зъѣздѣ Монархôвъ. „Нов. Время“ каже, що въ Шварценавъ ледви, чи прийде за столомъ до сензаційныхъ бесѣдъ; теперѣшна хвиля для побренькуваня шаблями недогôдна и всѣ державы занятѝ у себе дома.

Галицке „общерусске единство научове“

(Дальше).

Авторъ каже дальше:

Другою спеціяльною прикметою нашихъ „фільольоґôвъ“ єсть безграничне почитанє поодинокихъ буквъ, знакôвъ письменныхъ. Не розходить ся ту о руску азбуку, о руске письмо — бо кождому народови его письмо миле — и у насъ въ сѣмъ взглядѣ Русины всѣхъ партій годять ся. Але рѣчь иде о то, що нашѝ самороднѝ фільольоґи бôльшу вагу кладуть на поодинокѝ буквы, якъ на звуки, и на звуки часто зовсѣмъ не зважають, бо не хотять знати, що буква єсть лишень мертвый знакъ, на вôдданє звука. Мы и ту йдемо на перекôръ зъ наукою фільольоґіи, бо у насъ звуки пôдчиняють буквамъ, мертвымъ знакамъ, и о языцѣ судять пôсля буквъ, а не пôсля

10

Чародѣйный кафтанъ.

(Дальше.)

— Заразъ зрозумѣєшь мене. Въ отсѣй скринцѣ єсть мужеске одѣнє, я купивъ его теперь для себе въ Будѣ. Коли злѣзешь зъ воза, то переберешь ся де за хлопця; дамъ тобѣ ще и кôлька дукатôвъ до кишенѣ. Буде зъ тебе гарный хлопець, якъ думаєшь? И самъ чортъ не спôзнасть, що то була колись Цінна.

Цінна зôтхнула и стала плакати.

— Поволеньки вернешь за кôлька днѣвъ красненько до Кечкемету, але о скôлько можна манôвцями и зайдешь до мого тата, нѣбы то якійсь вандруючій челядникъ кравецкій, що шукає роботы.

Цінна обтерла собѣ сльозы и розсмѣялась на голосъ.

— Такъ буде добре, дѣйстно буде добре! Бодай буду могла що дня зъ вами сходити ся.

— Та не ржи якъ то лоша... Тутъ нема чого смѣяти ся. Колибъ старый не хотѣвъ тебе приняти, то покажешь ему сей перстѣнь, на знакъ, що я такъ хочу.

— Тажь вы приѣдете до дому та скажете й самѝ.

— Хто знає, де я буду, — сказавъ вôнъ зажуреный и здôймивъ зъ пальця опаловый[1]) перстѣнь та подавъЦіннѣ.

За хвилю додавъ ще: „Але коли вôнъ тебе прийме и безъ перстеня, то не показуй ему его; нѣхто не смѣє знати, анѣ тато абы не догадавъ ся, хто то перебраный за хлопця. Я такъ хочу.“

— Ну, то такъ и буде, — вôдповѣла Цінна.

— А теперь берѣмъ ся до дѣла. Мусишь злазити зъ воза доки ще темно.

Въ скринцѣ були великѝ ножицѣ, котрыми пôдтинало ся гриву лошакамъ. Коли начальникъ ихъ выймивъ, задрожала ему рука, а що то було коли вôнъ взявъ за пышну косу абы еи вôдтяти.

— Не можу чогось зважитись,—и пустивъ ножицѣ зъ рукъ.

— Та чого вамъ жаль, — сказала дѣвчина гнѣвливо, пôдоймивши ножицѣ. Ножицѣ заскрипѣли и коса була вже вôдтята. Дѣвчина зъ обтятымъ волосємъ смѣяла ся. Вôдтакъ выплела зъ косъ тяжкѝ шовковѝ ленты а Максимъ выймавъ тымчасомъ мужеску одѣжь изъ скринки.

— Коли переберешь ся, памятайже, абысь пôйшла навпростець надъ берѣгъ Тисы и абысь тамъ поклала одѣжь зъ себе пôдъ вербу, якъ то роблять дѣвчата, що топлять ся, котрѝ лишають зъ себе одѣжь а беруть зъ собою лишь своє горе...

— Все такъ зроблю... все.

— Гей, люде! Бѣда! — понеслось въ сѣй хвили зъ воза Крістона.

— Що тамъ такого стало ся? — перекликнувъ ся начальникъ.

— Мы попались въ якесь багно. — Та и не дивота. Тогдѣ въ комітатахъ лише що починали робити дороги. Тогдѣ ще не можна було говорити, що навозять одно болото на друге а вôдтакъ называють то повѣтовою дорогою. Люде були ще такои гадки, що вôзъ повиненъ самъ собѣ дорогу робити. Де суть слѣды колѣсъ, туды мусѣли вже люде ѣздити, а коли они переѣхали „то и мы переѣдемо.“

Наразъ щезли слѣды, а вôзъ сидѣвъ по самѝ оси въ багнѣ, що при свѣтлѣ мѣсяця выглядали якъ зелена шовкова лука. Той Альфельдъ, котрый Петефій называє отвертою книгою, то скажена околиця. Въ день показує вôнъ своєю фата-морґаною землю якъ воду, а въ ночи воду якъ землю. (Колижь тутъ чоловѣкъ має вѣрити?)

Вôзникъ клявъ, бивъ конѣ, що ажь мало посторонки не порвали, а властиво не знавъ куды ѣхати, якъ зъ вôдси вылѣзти. Другій вôзъ пробовавъ инщимъ бокомъ щастя, але и той попавъ ся въ багно.

— Погинемо тутъ! Хто знає дорогу?

Всѣ схопились зъ возôвъ и стали радити.

— Я вамъ кажу, що мы выѣхали на „чôртôвскѝ ставки“, — казавъ панъ Поросно-

---

[1]) Опаль, дорогій камѣнь молочнои барвы мѣнячій ся всѣлякими красками.

звукôвъ, — хочь се зовсѣмъ хибно. У насъ зъ тотожности буквъ, мертвыхъ знакôвъ письма, заключають и на тотожнôсть звукôвъ, а зъ вôдси и на єдинство языкове. Всежь бы таки, коли такъ горячо промавляємо за присвоєнємъ собѣ великорусского языка, яко нашого лїтературного, годило ся бодай хочь тôлько знати зъ россійского языка: якъ вымавляють ся въ нѣмъ поодинокй знаки, буквы? Отъ хочь-бы се, що у Великороссôвъ звукъ *о* передъ акцентованымъ складомъ вымавляєсь зъ малыми вынимками якъ *а*, — що знакъ *и* вымавляєсь якъ наше *і*, *й*, нѣколижь не вôдповѣдає въ вымовѣ знакови *ы*, польскому *y*, — дальше, що *ѣ* вôдповѣдає въ вымовѣ нашому *є* (лат. *je*, польске *je*, *ie*), — що въ россійскôмъ буква *е* то не наше *е* (лат. *e*) але наше *є* (польске *je*, *ie*), а навѣть коли на нѣмъ наголосъ спочиває, то вôдповѣдає лат. *jo*, а по *ц*, *ч*, *щ*, вымавляєсь навѣть якъ *о*. Вкôнци и знакъ *г* не означує нашого звука *г* (лат. h) але звукъ лат. *g* а лишь передъ *ч*, *т*, *к* переходить въ звукъ *г* h зближеный до *х* — и въ сѣмъ схожій великорускій языкъ бôльше зъ языкомъ польскимъ, котрому такожь въ засадѣ чужій звукъ *г*, якъ намъ чужій g. И такъ Россіяне пишуть: *голова, чиновникъ, милая, нѣтъ, вѣкъ, мѣсто, зеленая, живетъ, ведетъ, тетка, еще, яйце, очищенная, горничная, веселаго* — а вымавляють: *ґалавá, чінóвнікъ, мілая, нетъ, векъ, место, зельóная, жівйóтъ, ведьóтъ, тьóтка, єщó, яйцó, ачіщóная, ґóрнічная, весьóлаво* — бо *г*. въ другôмъ падежи прикметникôвъ мужескихъ и середныхъ переходить въ выговорѣ на *в*. Все те правила, котрй въ кождôмъ пôдручнику до науки россійского языка можна вычитати, и то заразъ на вступѣ, — лишь у насъ, де 25 лѣтъ говорять про россійскій, языкъ якъ про свôй лїтературный, до нинѣ ихъ не знають, не вывчили ще першихъ 5 картокъ якого небудь учебника, и черезъ се лишь псують самъ россійскій языкъ, бо силують ся вправдѣ писати по великорусски, але вымавляють зовсѣмъ на нашъ ладъ по малоруски, а зъ того выходить той „твердый" галицкорускій языкъ, що єго хтось дотепный назвавъ „галицкимъ язычієм". Нашй „общерусы" зъ повнымъ правомъ называють себе „твердою" партією, бо дѣйстно, великорусскій языкъ въ ихъ выговорѣ звучить такъ твердо, що й нѣ слѣду зъ тои мягкости, якою вызначуєсь россійска мова, и Великороссъ, єсли почує таке „глаголаніє". може зъ пересердя и корчѣвъ набавитись. И тямущй Великороссы певно не вдячнй за „таковое коверканіе" ихъ языка.

Оденъ нѣмецкій фільольоґъ сказавъ: Die Sprache lässt sich nicht kommandieren.... Ой, чому нѣ! Най бы лише прийшовъ до насъ, до Галичины, то бы побачивъ, якъ у насъ сю штуку добре розумѣють! У насъ бѣсъ бери нашь языкъ — та и на що намъ вôнъ здавъ ся, коли мы волимо великорускій, хочь єго и не вмѣємо, — бѣсъ бери й мову, й лїтературу, кобы лишь „ъ" нѣхто не забравъ.... хочь найпершй россійскй фільольоґи єго вже выкинули, бо мовлять — дармо мѣсце забирає.

Часто у насъ люблять покликуватись на нѣмецку лїтературну мову, але забувають, що Нѣмцѣ (що найменше вся интеліґенція) не тôлько пишуть, але й розмавляють сею мовою— а у насъ и писати россійскою мовою (своєю лїтературною мовою) добре не вмѣють, а говорити то вже зовсѣмъ нѣ. О тôмъ, що у насъ друкувалось на „общемъ русскомъ литературномъ языкѣ" сказали россійскй критики и фільольоґи що: *„єто пісано на какôмъ то асôбомъ русскомъ языкє"*, котрого въ Россіи не знають. Колибъ якій фільольоґъ завдавъ собѣ труду и схотѣвъ перестудіювати зъ погляду на языкъ все те, що у насъ друкувало ся зъ „общерусской" партіи, зачавши насампередъ вôдъ „Слова", „Пролома", „Червоной и Галицкой Руси", а скôнчивши на „Мѣсяцесловахъ Ставропигійского Института" и „Приглашеніяхъ на танцовальнии вечерники Академического кружка", то вôнъ, правда, знайшовъ бы неодно чудовище языкове, якъ *„конскіе скачки"* и т. п., лишь не знайшовъ бы одного, а то — „настоящого русского языка". Я мôгъ бы то на примѣрахъ доказати, що навѣть „Галицкая Русь", хочь якъ за послѣднй роки пôдовчилась, все ще докладно не вывчилась россійского языка.

Ще гôрше стоить дѣло зъ выговоромъ — зъ бесѣдою на „литературной настоящой русской" мовѣ. Писати ще йде яко тако, — хочь у немногихъ, — але що по россійски говорити — то вже зовсѣмъ лихо. Найлучше свѣдоцтво въ сѣмъ взглядѣ мавъ выдати таки Великороссъ, мабуть чи не ґрафъ Уваровъ, коли переѣздивъ черезъ Львôвъ, а декотрй зъ „русскихъ" хотѣли передъ нимъ „похвастать ся", що умѣють говорити по россійски. *„Што вы намаґаетєсь па великорусски ґаварітъ? Да вы жъ умеєте только балтáть.... Ґаваріте вы, какъ вашъ народъ ґаварітъ, єто будетъ вашъ настоящій языкъ"*. Такъ мавъ сказати Россіянинъ, коли почувъ сей „общерусскій" галицкій языкъ! Оповѣдавъ се чоловѣкъ, що не належить до народовцѣвъ, а вѣкомъ, повагою и становищемъ, яке займає, заслугує на вѣру. Отже не абы-яка похвала досталась самымъ начальнымъ общерусамъ, а щожь допѣрва сказатибъ о людяхъ, стоячихъ подальше вôдъ общерусского штабу, о людяхъ, живучихъ на провінціи? Сй не допровадили навѣть до такого „совершенства".

Часто мавъ я нагоду бувати въ домахъ людей, котрй суть горячими исповѣдниками и заступниками теоріи „языкового єдинства" — але тôлько въ теоріи, бо въ дѣйстности сего не видко. Суть се звычайно люде честнй, щирй, гостиннй, про неодно можна зъ ними поговорити, — але лишень дôткнешь стороны національности, — заразъ зачинаєсь споръ, котрый не доведе до нѣякого результату. Переконати тяжко! Они не вѣрять въ самостôйнôсть и будучнôсть народу, не вѣрять въ самостôйнôсть и красу народнои мовы, не вѣрять въ украиньско-руску народну лїтературу и вôдзываютъ ся о нѣй зъ погордою. Такъ уже ихъ навчили зô Львова! Въ ихъ хатѣ не знайдешь нѣ поезій Шевченка, нѣ якои небудь иншои книжки зъ нашои лїтературы. Все те проскрібовано! Ихъ дочки сего певно не читають и часто стрѣнешь, що панночка и розумна, и освѣчена, а не прочитала ще й одной думки Шевченка, не знає навѣть про таку невинну повѣсть, якъ Квѣтчина „Маруся". Они скорше читають польскй (рѣдко й нѣмецкй) романы, бо то не таке „небезпечне", якъ украиньска лїтература, и бôльше „паньске". А читають, що зъ великорускои лїтературы? Нѣ слѣду. Анѣ не читають анѣ „не декламірують" Пушкина, може й не знають, що се за чоловѣкъ бувъ, бо ихъ батько такожь не знає нѣ великорускои лїтературы, нѣ мовы...

Учителѣ языкового єдинства научили свою партію лише погорджати народною мовою и лїтературою, а щось бôльше позитивного — то нѣ! Сторонники великорускои мовы не читають россійскои лїтературы а и знають єи може менше, нѣжь народовцѣ, украинцѣ, а не то, щобъ говорили лїтературною великорускою мовою. Они говорять таки тымъ нашимъ „нарѣчієм", лишь декотрй, що хотять уходити за ученыхъ, силують ся говорити по образованому и говорять языкомъ „Червоной Руси" або давного „Слова". Слухаєшь ихъ, то о ухо тобѣ будуть вôдбивати ся слова: *сровнати, большинство, изумленіе, подражаніе, ажали, нежели* и т. п. — все по малорускому выговору, — лишь не дослухаєшь ся россійскои мовы.. Они самй вѣрують, що говорять по „настоящому", „ такъ якъ Россіяне", але — блаженний вѣрующіи, а той, хто трохи дѣло розумѣє. пôзнає заразъ давный, лише ще бôльше попсованый, языкъ зъ добы Дѣдицкого, т зв. языкъ „высшого слога". Зъ сего галицкого лїтературного языка лишило ся слѣдôвъ богато бôльше, нѣжь зъ нового лїтературного россій-

---

кій. Десь мусить бути брôдъ. Я чувъ вôдъ тыхъ, що ѣздять на фѣрманку, що помежи ставками можна переѣхати на добру дорогу.

— Ба, але куды? Будемо доти шукати, доки все не потопимось.

— Треба розбудити старого Мартина, вôнъ гнавъ неразъ волы до Пешту, навѣть пôдчасъ слотнои осѣнной поры. Може вôнъ знає дорогу. Чуєшь ты, хлопче, тамъ на послѣднôмъ возѣ, розбуди но скоро твого брата Мартина.

Тонкому Павлови не треба було богато говорити, вôнъ почавъ сѣпати сплячого старого изъ усеи силы.

— Ну, та чого хочешь? Чого такъ сѣпаєшь, псявѣро?

— Выбачте, дядку, не сердьте ся, але чи не знаєте, куды дорога до Кечкемету?

— Та може и знаю, — вôдповѣвъ воларь, котрый не любивъ богато говорити.

— Мы тутъ выѣхали десь на „чортôвскй ставки". Два переднй возы заѣхали вже въ багно и застрягли. Ану подивѣть ся, куды бы мы выѣхали зъ вôдси.

Мартинъ споглянувъ на небо и ставъ дуже уважно приглядатись тымъ міліярдамъ звѣздъ на величавôмъ небосклонѣ.

— Може злѣзете подивитись на мѣсяць.

— Та що тамъ побачу? — вôдрѣзавъ вôнъ гнѣвливо. — Одно багно якъ друге.

И знову ставъ дивитись на небо. Ажь наразъ пôднѣсъ ся на возѣ и кликнувъ до Крістонового воза: Видишь, сынку, по сѣмъ боцѣ великого воза¹) тй двѣ малй звѣзды, одна дуже блѣда ясно-бѣла, а друга якъ грань червона але менша, они стоять якъ разъ проти себе?

— Виджу, дадьку Мартине.

— Звернижь, любчику, возомъ туды якъ тй двѣ звѣзды. Тамъ єсть дорога.

Сказавши то, положивъ ся знову зъ чистою совѣстєю спати, якъ той, що вже все полагодивъ.

Панове, що стояли по колѣна въ водѣ, повылазили такожь на возы, але заким старшій начальникъ дôбравъ ся до свого воза, не було вже на нѣмъ Цінны. Нѣхто не видѣвъ, якъ она середъ того замѣшаня щезла, лишь велика розплетена коса чорнѣла ся на возѣ. Максимъ лишь зôтхнувъ та взявъ се чудо не волосе въ жменю, ставъ дрôбка за дрôбкою розкидати по водѣ. Чорнй волоски потапали тихенько, вѣтеръ розносивъ ними, такъ що здавало ся, якъ колибъ они десь летѣли; зеленява вода грала ся ними и обвивала ними умычь, очеретъ та водяй лілїи.... Коли дôстали ся на дорогу, державъ старшій начальникъ, ще лишь оденъ волоскъ, котрый обвивъ собѣ доокола перстеня.

— Ого! — крикнувъ вôнъ грôмкимъ голосомъ.— А моя дѣвчина де ся подѣла? На чиѣмъ возѣ она?

¹) Купка звѣздъ на небѣ.

Зô всѣхъ сторонъ вôдкликнулись: Тутъ єи нема! И тутъ такожь нема!

— Славажь Тобѣ Господи! — стали пошептувати раднй, котрымъ ажь лекше стало;— добре, що утекла десь тота мала жаба.

Пригодамъ бувъ вже теперь конець. Теперь ѣхали они вже зовсѣмъ спокôйно вôдъ таній до сѣлъ, а вôдъ сѣлъ до таній. Лишь десь-не-десь губила ся дорога, але то не вадило, бо прецѣ зъ ними бувъ Мартинъ, котрый, кôлько разôвъ єго розбудили все имъ показавъ добру дорогу.

— Ѣдьте лишь такъ простѣсенько, якъ онта поблыскуюча мала звѣзда, що свѣтить тамъ побôчь малого воза....

Вôнъ бувъ межи тыми свѣтячими планетами на небосклонѣ якъ усебе дома. Землю годѣ розпытати, але небо зô своєю синою банею нѣколи не змѣняє ся. Зъ вôдтамъ то й мѣривъ вôнъ дорогу зъ Пешту до славного мѣста Кечкемету. Вôнъ знавъ ся на тôмъ такъ докладно, видѣвъ такъ ясно дорогу, що въ єго очахъ куривъ ся на нѣй навѣть порохъ.

(Дальше буде).

ского увôйшло. Тамтымъ ще й декотрî панночки, дочки „твердыхъ“ патріотôвъ, по трохи послугують ся, та лишь по трохи, бо звычайно говорять таки по народному, а що не читали нѣчого зъ руско-украиньскои літературы то и засôбъ слôвъ та выражень у нихъ не богатыи, отже часто хибне имъ добôрного слова и они выручують ся по змозѣ языкомъ польскимъ, хиба що напльпе припадкомъ яке слово зъ языка „высшого слога“.

Взагалѣ я зробивъ лишень сей оденъ досвѣдъ, що руска интеліґенціи зъ „твердого“ табору вôдбилась, правда, и то часами досыть значно вôдъ одного берега — вôдъ живои народнои мовы, але до другого берега, до общерусскои літературнои мовы — зовсѣмъ не добилась и лишилась посередъ рѣки, при „язычію“. Тî, що поручили Русинамъ идею и програму „языкового единства“, перевели еи лишень въ одной части, т. е. умѣли змерзити своѣй партіи народну мову и літературу, а другои части. с. е. щобъ ихъ партія вывчилась тои ихъ літературнои мовы, не осягнули... Здаеть ся, було бы богато розумнѣйше — не понехувати рôдной мовы, а плекати еи, выробити въ письмѣ и въ словѣ, а тогдѣ доперва по при неи вчитись и россійскои. . А такъ не умѣесь нѣ одном нѣ другои...

Переглядъ політичный.

Въ вѣденьскихъ кругахъ політичныхъ розойшлась чутка, що въ Шварценавъ мае ся заключити якась важна умова войскова. Канцлеръ Капріві и ґр. Кальнокій конферували черезъ два днѣ зъ собою а вчера повернувъ и цѣсарь Вільгельмъ зъ маневрôвъ до нихъ, щобы взяти участь въ парадахъ. Кажуть, що находъ конференцій мае бути не безъ вплыву и нова змѣна въ турецкôмъ кабінетѣ. Говорять загально, що въ Константинополи взявъ верхи вплывъ Россіи и Франціи а теперѣшный везиръ мае бути великимъ приятелемъ Россіи. Все то вплывае отже и на хôдъ нарадъ въ Шварценавъ.

Въ Празѣ и Ліберцу роблять ся великі приготовленя на принятє Е. В. Цѣсаря. Проґрама торжества въ Празѣ вже уложена, и сими днями предложать еи Цѣсареви до потвердженя. На честь Его Вел. Цѣсаря вôдбудуть ся великі вечеры у ґр. Ернеста Вальдштайна, ґр. Освальда Туна, кн. М. Лобковича и ґр. Букоа; въ обохъ театрахъ, ческôмъ и нѣмецкôмъ, дадуть ґалеві представленя. На передмѣстяхъ Праги зорґанізовали ся вже комітеты для декорованя улиць и домôвъ. Намѣстникъ, ґр. Тунъ, ѣздивъ въ четверъ до Ліберца, щобы нарадити ся надъ остаточнымъ уложенемъ проґрамы принятя Е. Вел. Цѣсаря въ тôмъ мѣстѣ.

Король саскій а познѣйше и нѣмецкій цѣсарь зробили вчера по полудни візиту архікн. Карольови Людвикови въ Віндішштайґъ. Вечеромъ вôдбувъ ся въ Шварценавъ обѣдъ, на котрôмъ були такожь ґр. Кальнокій, ґен. Капріві и нѣмецкій амбасадоръ кн. Райсъ. Ґен. Капріві и ґр. Кальнокій були вчера такожь и на маневрахъ.

Дуже сензаційну вѣсть подае Czas зъ Варшавы. Зъ вôдтамъ пишуть до тои ґазеты такъ: Цѣла Варшава занепокоена несподѣваными приготовленями военными. Кôлька днѣвъ тому назадъ дôстали всѣ властителѣ домôвъ приказъ, щобы въ кождôй камениці до двохъ недѣль була приготовлена кватира для певного незвычайно значного числа воякôвъ. Обчисляють отже, що въ короткôмъ часѣ буде сконсигнована въ Варшавѣ дуже велика сила войска. Враженє того розпорядженя есть величезне. Властителѣ домôвъ выповѣдають помешканя льокаторамъ. Всюды переполохъ. Kurjer-ови Warszawsk-ому вычеркнула цензура вѣсть о тôмъ розпорядженю, въ наслѣдокъ чого число о три годины спôзнило ся.

Задля хорошои погоды, яка настала, зайшла змѣна въ проґрамѣ подорожи россійского великого кн. Юрія, котрый удавъ ся оногди передъ полуднемъ на кораблѣ „Царѣвна“ въ товариствѣ лѣкаря и адъютанта до Щетина. Зъ вôдтамъ поѣде вел. кн. на Кавказъ. Царь, цариця и царевичь проводили вел. князя ажь на дворець.

Межи французкими католиками починае проявляти ся щоразъ сильнѣйшій духъ републиканьскій, заиніціованый кардиналомъ Лявіжері. И такъ клиръ діецезіи Греноблль переславъ своему епископови адресу, мѣстячу отсî три точки: 1) принятє формы державнои, яка вже истнуе; 2) полученє всѣхъ католикôвъ, щобы розпочати акцію выборчу до слѣдуючихъ выборôвъ; 3) змаганє до знесеня законôвъ, вымѣреныхъ проти церкви, именно закона шкôльного, войскового и т. д.

О змѣнѣ кабінету въ Константинополи ходять всѣлякі вѣсти, тымъ бôльше, що султаньске розпорядженє о тôй змѣнѣ, не подае нѣякихъ причинъ тои змѣны, лишь каже, що она сталась конечною. Говорять отже, що бувшого вел. везира денунціоновано передъ султаномъ, що вôнъ стоить на чолѣ якогось заговору противъ него. Въ тôмъ мае бути такожь причина, що мало енерґічного міністра войны, Гаці-Османа-пашу, заступлено комендантомъ Илдизъ-кіоску, котрый мае повне довѣріе султана. Поголоска ся мае свою причину мабуть въ тôмъ фактѣ, що Илдизъ-кіоска стережуть теперь дуже строго и що предпринято якъ найширші мѣры осторожности противъ всѣхъ, що туды заходять.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краева Рада шкôльна именувала Леонарда Дашиньского въ Болшôвцяхъ дѣйстнымъ учителемъ 4-клясовои школы въ Болшôвцяхъ; Матильду Куммерсберґъ дѣйстною учителькою школы етатовои въ Змѣнници.

— **Першî загальнî зборы** філіи товариства „Просвѣты“ въ Самборѣ вôдбули ся дня 3 с. м. при участи многихъ членôвъ. Центральный выдѣлъ товариства выславъ зô Львова свого репрезентанта въ особѣ дра К. Левицкого а дръ Олесницкій, адвокатъ зô Стрыя, мавъ на тыхъ зборахъ вôдчитъ „Про орґанізацію автономічну межи нашимъ народомъ“.

— **Памятникъ на моголѣ Котляревского** въ Полтавѣ, автора звѣстнои „Наталки Полтавки“, „Енейды“ батька руского письменства, — валить ся. Памятникъ той поставивъ бувъ на могилѣ писателя Павло Стеблинъ Каменскій ще въ 1839 р. зъ цеглы, вôдтакъ два разы его вôдновлювано, однакъ вôднова ему вже нѣчо не поможе. Украинцѣ задумали поставити новый, зъ металю або каменя и на те мають вже 420 рублѣвъ. При спôльныхъ складкахъ и патріотичнôй жертволюбивости можна надѣяти ся успѣха.

— **Нещасливî выпадки на Буковинѣ.** Въ Петрôвцяхъ сучавского повѣту найшли дня 28 м. м. на поли покалѣчене тѣло селянина Захарія Морошана недалеко млына. Морошанъ упавъ жертвою якоись злобнои руки. — Въ Чернôвцяхъ выкрыла поліція якусь Семчукову, котра брала дѣти нѣбы на мамки, а вôдтакъ ихъ губила до 14 днѣвъ. Кôлько дѣтей такимъ способомъ позбавила житя, выкаже слѣдство. — Задля супружескихъ невзгодинъ хотѣла вôдобрати собѣ житя въ Чернôвцяхъ Леокадія Н., заживши значну скôлькôсть фосфору. Хора хочь ще жие, однакъ не хоче приняти нѣякихъ лѣкôвъ. — Задля нужды и калѣцтва скочила жидôвка Перля Баръ въ Лужанахъ до кирницѣ и утопила ся, полишаючи чоловѣка и четверо дѣтей.

— **Затрачена пересылка.** Сими днями мала прибути до Чернôвцѣвъ поспѣшнымъ поѣздомъ пачка старыхъ монетъ, вартости 160 злр. надана у Львовѣ. Коли прийшло ся еи вôдобрати въ Чернôвцяхъ, пачки вже не було. Возьный, котрый вôдбирае пересылки зъ поспѣшныхъ поѣздôвъ каже, що не числивъ пересылокъ при вôдборѣ, хочь се було его обовязкомъ. Возьного суспендовано и заряджено слѣдство.

— **Ретельный довжникъ.** Сими днями переслала якась незвѣстна особа до міністерства фінансôвъ безименно 4.200 злр. яко суму приналежну скарбови державному.

— **Загадочный злочинъ.** Въ лѣсѣ коло Перемышля, окружаючôмъ твердиню „Лентовню“ найшли дня 4 с. м. селяне возъ зъ упряжеными кôньми и привязаными до дерева. На возѣ лежало мертве тѣло чоловѣка, убитого сокирою въ голову. Зъ воза не забрано нѣчого, а при трупѣ знайшли ще й значну готôвку. Усе отсе показуе, що его хтось убивъ зъ личнои мести, а прокураторія зарядила судове слѣдство.

— **Потайный нападъ.** Минувшои недѣлѣ, коло 9 годины вечеромъ, напавъ въ Перемышли якійсь уланъ несподѣвано панночку Г. доньку зелѣзничного слюсаря, якъ повертала зъ мѣста улицею Львôвскою, недалеко будынкôвъ зелѣзницѣ Кароля Людвика и ударивъ еи два разы шаблею. Яка була причина того нападу и якъ называе ся той уланъ, доси годѣ було выкрыти. Панночка зранена лише легко въ рамя, бо вôдъ тяжкого скалѣченя уратувавъ еи парасоль, котрымъ заслонила була голову. Слѣдство веде ся.

— **Розбôйничій нападъ.** Въ Босанчу, сучавского повѣту, напавъ въ ночи зъ дня 25 м. м. якійсь злочинець на дôмъ селянина Ифтемія Курека, выравши вôкно зъ рамами и скочивши до хаты, де спала лише жѣнка Курека. Злочинець вхопивъ еи за горло и почавъ дусити, змушуючи еи, щобы сказала, де схованî грошѣ. Жѣнка, ратуючись вôдъ смерти показала на скриню. Злочинець выймивъ вôдтамъ 40 злр. готôвки, нову свиту и приладженый на спродажь килимокъ домовои роботы и зъ тымъ утѣкъ знову крôзь вôкно.

† Посмертнî вѣсти.

О. Михайло Боднаръ, експонованый сотрудникъ въ Худыкôвцяхъ коло Мельницѣ упокоивъ ся дня 19 (31) серпня въ 44 роцѣ житя, а 8 священьства. Вѣчна ему память!

Торгъ збôжемъ.

5 вересня	Львôвъ	Тернополь	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9 50—11	9·50 11·—	9·—11·—	9·60 11·—
Жито	8·——9·—	8·——9·50	9·——9·—	8·50—9·—
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9 75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·2513 60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 5 вересня. До Pol. Corr. доносять зъ Константинополя, що въ кругахъ турецкихъ завѣряють, що змѣна тамошного кабінету немае нѣякого значѣня межинародного, що видко зъ політичнои безбарвности якъ нового вел. везира такъ и поодинокихъ міністрôвъ. Спеціяльно именованє Ріфата-пашѣ міністромъ дѣлъ внутрѣшныхъ мае на цѣли освободженє Туреччины вôдъ розбишакôвъ.

Римъ 5 вересня. Вѣсть о занедужаню папы есть безосновна. Папа удѣлявъ вчера авдіенцій и принимавъ кард. Рамполю.

Константинополь 5 вересня. Покликаный тутъ посолъ Ція-бей буде мабуть именованый міністромъ дѣлъ заграничныхъ на мѣсце Саида-пашѣ призначеного на президента рады державнои.

Ню-Йоркъ 5 вересня. Зъ Вальпараізо доносять до Herald-a, що позаякъ конґресісты не хотѣли пристати на то, щобы політичнымъ втѣкачамъ выточити процесъ, то адміралы кораблѣвъ нѣмецкихъ и американьскихъ велѣли завести втѣкачѣвъ до Перу и тамъ ихъ пустити.

Букарештъ 5 вересня. Аґентія румуньска оголосила комунікатъ, въ котрôмъ каже ся, що румуньскій король зъѣде ся мабуть зъ корол. Гумбертомъ, позаякъ оба Монархи суть близько себе; однакожь зъѣздъ сей случайно приготовленый не буде мати анѣ політичного анѣ офіціяльного характеру.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимаѥ Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручаѥ:

Знаменитй средства до консервованя зубôвъ и яселъ о удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именни **Порошокъ до зубôвъ** салициловый и зъ руты надаѥ зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуваѥ зъ неи непріятный смакъ, а також забеспечуѥ ясла передъ всѣми **слабостями.**

Понеже новою уставою торговельно-промысловою строго заборонено домокружну продажь вещей церковныхъ обѣздкаючимъ по селахъ и мѣсточкахъ, всякй вещй церковнй, якъ фелоны, хоругвы и прч. сподавати, — проте поручаѥ:

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ
АНТОНІЯ СТАХІЕВИЧА

въ Тернополи,

Всечестнѣйшому Духовеньству, Брацтвамъ церковнымъ велико заосмотреный складъ матерій церковныхъ на фелоны и спродаѥ по цѣнахъ зниженыхъ **фелоны** (свѣтлй, багряний, зеленй и чорнй):
зъ вовняного найлучшого адамашку по зр. 30, 34, 40.
зъ пôвшовковыхъ матерій французкихъ по зр. 45, 52, 58, 65.
зъ шовковыхъ матерій французкихъ по зр. 70, 80, 90, 100 и высше.

Хоругви брацкй зъ вовняного найлучшого адамашку зъ вышитыми крестами по зл. 20. зъ образами по зл. 30. — **Хоругви шовковй** по зл. 70 и 75.

Всяку утварь церковну, якъ шалѣ до монстранціи, бурсы, дальматики, стихарѣ и прч. въ великôмъ выборѣ на складѣ.

Направы фелонôвъ принимаѥ ся.

Упрашаю всякй замовленя впростъ до торговлѣ моеи адресувати. На желане высылаю готовй церковнй до выбору, або пробки матерій.

Складъ фабричный

ц. к. упривілійованои фабрики выробôвъ бавовняныхъ

Бенедикта Шролля сынôвъ въ Бранау (Чехи)

ШИФФОНЫ, ШИРТИНҐИ, КРЕТОНЫ, ПЕРКАЛѢ, ДЫМКИ, ОКСФОРДЫ. Шифоновй платки до носа.

Цѣны найнизшй.

Головный складъ выробôвъ оригінальныхъ чисто вовняныхъ

зъ порукою

Проф. Др. ҐУСТАВА ІЕҐЕРА

зъ фабрики Вильгельма Бенґера сынôвъ въ Бренґенцъ и Штутґардѣ.

Цѣны фабричнй. — Цѣнники оплачено.

Поручаѥ **М. Балабана** наслѣдникъ

НИКОЛАЙ ЛЮДВИҐЪ

у Львовѣ, площадь Маріяцка, ч. 8.

КВИЗДЫ

Корнайбургскій порошокъ до поживы
коней, худобы и овець.

Вже майже ôдъ **40 лѣтъ** уживаный въ **найлѣпшимъ успѣхомъ** въ многихъ стайняхъ при **браку охоты до ѣди, лихимъ травленю** для **поправленя и помноженя молока у коровъ**; порошокъ той пôдтримуѥ також **силу опираючу ся** звѣрятъ противъ **злымъ вплывамъ.**

Цѣна пуделочка 70 кр. ½ пуделка 35 кр.

Правдивый можна лишь зъ наведеною маркою охоронною, получити у всѣхъ аптикахъ и дрогуеріяхъ Австро-Угорщины.

Щоденна експедиція почтова:

Franz Joh. Kwizda

k. u. k. österreich. und k. rumän Hoflieferant, Kreisapotheker Korneuburg bei Wien

---

Змѣна льокалю.

Зъ днемъ 1 вересня с.р. перенесеною зôстала

РОБÔТНЯ КРАВЕЦКА

Кирила Думина

зъ улиці Хорущины ч. 9, **на ул. Коперника ч. 7**

въ котрôй по довгôй практицѣ такъ въ краю якъ и за границею, выконуютъ ся всякй роботы въ складъ тои входячй, а именно: Сукнѣ мужескй, войсковй и дамскй, а то: пальта, пальтотики, футра итд.

Дякуючи Впов. П. Т. Публицѣ за дотеперѣшнй взгляды прошу о тйже и надальше.

На провинцію высылаю суннѣ на умовленый часъ.

Зъ поважанѥмъ

Кирило Думинъ,
ул. Коперника 7.

Ковдры шитй

по зр. 4 50, 5, 6, 8, 10 зр. и высше

власнои роботы

матерацы волосянй по зр. 14, 16, въ всякôй цѣнѣ по 30 зл.; — вкладки спружиновй до лѣжокъ, подушки пѣрянй и волосянй, сѣнники и т. п. поручаѥ въ найбôльшôмъ доборѣ **Іосифъ Шустеръ, у Львовѣ** улиця **Коперника 7.**

Въ мѣйскôмъ бюрѣ,
(готель Жоржа), выдаѥ ся
карты объѣзднй,
котрй приносять знижку 25—30% за звычайными білетами.

Тоже выдаѥ ся звычайнй карты подорожнй на лінію Кароля-Людвика по оригінальнôй цѣнѣ.

Мѣйске бюро Кароля-Людвика Зелѣзниця.

Іосифъ І. Ляйнкауфъ.

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, выробляѥ фабрыка выробôвъ гиґієнично - диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылаѥ щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опаковане.

Кефиръ есть найлѣпшимъ зъ истнуючихъ средствъ ôдживчихъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

Перша краѥва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Гербата россійска. — *Самовары Тульскй.*

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Кракôвъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачй до ужитку церковного и домового, ôдповѣднй на **выправы слюбнй, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репараціи, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

SANS RIVAL MAGASIN GORSET DE PARIS

у Львовѣ Пляцъ Галицкій ч. 15.

въ гмаху Банку гипотечного поручаѥ правдивй паризкй **Горсеты дамскй** найновшого фасону теперѣшного сезону: зъ короткимъ бедромъ и долгимъ станомъ à la Sirène C. P. à 3·50, 4·50, 5·—, 6·50, шарй, креме и бѣлй. — Nouveautes Corset Stefanie à 3·50, 4·—, 5·—, Bryklo на 5 гузикôвъ. — Corset Kirass 36—38—40 цтм, довгій, франц. нитяный Дрелихъ à 3, 3·50, 4, 5, 6. — Corset Panzer 34—36 цтм. довгій франц. нитяный Дрелихъ à 2·50, 3, 4, 5.

Всякй части рôжнои величины суть завше на складѣ ôдъ 1.50—20 зр.

Всякй замовленя зъ провинціи выконують ся якъ найскорше.

Жолудокъ есть господаремъ чоловѣческого орґанізму,

ôдъ него починають ся всякй болѣзни, ôдъ него залежить потрѣбне ôдживлене организму и силы чоловѣка.

„Реґуляторъ“

есть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштуѥ 35 кр. На провинцію высылаѥ ся найменьше три коробки, потреба прото надôслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованѥмъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Реґуляторъ заказувавъ Морізона и всякй подобнй средства.

На доказъ читайте подяки ôдъ особъ котрымъ здоровѥ привернувъ.

Спроваджувати можна лише ôдъ:

Брониславa Витковича,

аптикаря у Львовѣ, ул. Жовкôвска *(коло рампы).*

ПОДЯКА.

Всч. п. Брониславъ Витковичъ, аптикарь у Львовѣ (Пôдзамче).

Впочтенный Пане!

Не въ силѣ я вôдедячитись Вашôй добродѣяльно сти, якои дôзнала я вôдъ Васъ Вп. Пане Добродію. Не маю слôвъ для высказаня моеи вдячности. Божь и есть за що. Черезъ шѣсть мѣсяцѣвъ лежала я тяжко слаба и не могла найти собѣ лѣку на мою слабôсть, а именно ломане костей, нестравнôсть и бракъ апетиту. Лѣкарѣ мене вже вôдступили и казали, що вже нема надѣѣ. И я сама вже хотѣла ся пращати зо свѣтомъ, но въ тôй хвили дôзнала ся я о Вашôмъ „Реґуляторѣ“ и признаю ся, що зъ недовѣрчивостію стала я его заживити, але якъ то кажуть, потапаючій и бритвы ся хапаѥ, спробувала я ще того „Реґулятора“ и пересвѣдчила ся, що то дѣйстно чудесне лѣкарство. Сейчасъ стала я здоровѣйшою, зъ кождымъ днемъ прибувало менѣ силъ и днесь есьмъ вже цѣлкомъ здорова. Про те приймѣть сердечнѣйшу мою подяку за уратоване менѣ здоровля, що маѥ тымъ бôльшу вагу, бо тымъ спасли Вы троѥ моихъ дѣточокъ вôдъ сироцтва. Видко, що при вынаходку Вашого „Реґулятора“ вела Васъ Рука Божа, бо лѣкарство тоѥ есть дѣйстно чудеснымъ и для того могу его зъ чистою совѣстю поручити всѣмъ потребуючимъ и слабымъ.

Куликôвъ дня 16 (28) червня 1891.

Анна Оныщукъ.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.